

РЕШЕНИЕ

№ 26166

гр. София, 01.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 07.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5942** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба на Ф. Ю. Х. Х., [дата на раждане], гражданин на Е., чрез адв. В. Й. – САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“, постановен от консул К. Я. при посолство на РБ в К. на 11.05.25 г. С жалбата се твърди, че отказа за издаване на виза е незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалноправните разпоредби на ЗЧРБ и съществени процесуални нарушения. Отделно от това отказът засягал правото на семеен и личен живот на жалбоподателя, съгласно чл.8 ЕКПЧС и бил нарушение на чл.14 ЕКПЧ. По същество се иска отказът да бъде отменен, като преписката бъде върната за ново разглеждане с указания за издаване на виза.

В съдебно заседание жалбоподателят Ф. Ю. Х. Х., чрез адв. В. Й. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Й.. Адвокат Й. иска съдът да уважи жалбата като отмени отказа за издаване на виза, постановен от консул К. Я. при посолство на Р.България в К.. Моли да бъдат присъдени разноски, за което представя списък и договор за правна защита и съдействие. Моли за срок за писмени бележки.

Ответникът К. Я.-Консул длъжностно лице при Посолството на Р. България в К., чрез „КО“ НА МВнР – редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 16.02.25 г. жалбоподателят Ф. Ю. Х. Х., [дата на раждане], гражданин на Е., е подал до консулството при посолство на РБ в К., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“.

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС, за осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с изразено отрицателно становище, като е посочено, че жалбоподателят не е идентифициран като заплахата за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, тъй като е констатирано, че на предоставения адрес за настаняване има регистрирани още девет български граждани.

На 11.05.25 г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден от консул К. Я. при посолство на РБ в К. по заявление на Ф. Ю. Х. Х. от 16.02.25 г. Отбелязано е, че представените документи не предоставят достатъчно и достоверни доказателства относно целта и условията на заявеното пребиваване. Установено е, че съпрузите не живеят в едно домакинство. Информацията относно посочения от заявителя адрес за настаняване е ненадеждна. На същия адрес са регистрирани още девет български граждани. Тези обстоятелства пораждат основателни съмнения, че удостоверението за осигурено жилище е издадено единствено с цел формално изпълнение на изискванията за получаване на виза тип D и разрешение за пребиваване в България, тъй като на основание чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ следва да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

От ответника е представена административната преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизирани национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда

на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган-завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в К.-Е., видно от приложените към преписката заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи и заповед №8/16.01.2025г. на Посланика на Република България в Е.. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на

Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България, с което са осъществени предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, тъй като макар жалбоподателят да не е идентифициран като заплахата за националната сигурност, той попада в хипотезата на чл. 10 ал. 1 т. 17 ЗЧРБ, тъй като са констатирани различия между твърденията на лицето при интервюто и приложените доказателства, за адреса на който ще прибивава, въз основа на което са възникнали съмнения за миграционен риск.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно

Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция, а чл.14 установява забрана за дискриминация.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8 и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата до АССГ. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл.10а ал.4 ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази насока, нито доказателства в подкрепа на декларативните твърдения за нарушения на права по ЕКПЧОС. Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя предвид обстоятелството, че административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност на жалбоподателя. В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ (за апликанта не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване). Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, че жалбоподателят не е установил целта и условията на заявеното пребиваване. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият

отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 54-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Ю. Х. Х., [дата на раждане] , гражданин на Е., чрез адв. В. Й. – САК, съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“, постановен от консул К. Я. при посолство на РБ в К. на 11.05.25 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.